

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Barbary Pořízkové, JUDr. Michala Mazance a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobkyně: **K. D.**, zastoupené K. R. zákonným zástupcem, zastoupené Mgr. Pavlínou Zámečnickovou, advokátkou se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 9. 2007, č. j. OAM-1-499/VL-01-P13-2007, ve věci mezinárodní ochrany, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 3. 2008, č. j. 29 Az 65/2007 – 42,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovené zástupkyni stěžovatelky, Mgr. Pavlíně Zámečnickové, advokátce se sídlem Příkop 8, Brno, **se přiznává** odměna za poskytnutou právní službu ve výši **4800 Kč**. Tato částka bude uhrazena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 10. 9. 2007, č. j. OAM-1-499/VL-01-P13-2007, jímž jí nebyla dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), udělena mezinárodní ochrana.

Vzhledem k okolnosti, že v dané věci se jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany (dříve ve věci azylu), Nejvyšší správní soud se ve smyslu ust. § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen

„s. ř. s.“), nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č.933/2006 Sb. NSS.

Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech mezinárodní ochrany je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Ve včas podané kasační stížnosti napadla stěžovatelka shora uvedený rozsudek krajského soudu z důvodu uvedeného v ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Důvod kasační stížnosti spatřuje stěžovatelka ve vadách řízení spočívajících v tom, že při nedostatečném zjišťování skutkové podstaty bylo porušeno ust. § 2 odst. 4 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Stěžovatelka dále namítá, že v důsledku nedostatečného zjištění stavu věci a nesprávného posouzení došlo k porušení ust. § 14 zákona o azylu ze strany žalovaného správního orgánu. Stěžovatelka uvádí, že jak vyplývá z obsahu spisu ve věci řízení před tímto orgánem, žádá tato o udělení mezinárodní ochrany z humanitárního důvodu. Zákonný zástupce stěžovatelky si je vědom, že mezinárodní ochrana se z tohoto důvodu uděluje jen v případě hodném zvláštního zřetele. Tento zvláštní zřetel je však vzhledem k okolnostem případu podle jeho názoru dán. Rodiče stěžovatelky žádají o udělení mezinárodní ochrany z důvodu pronásledování kvůli své víře, což je zákonný důvod pro udělení mezinárodní ochrany. Stěžovatelka se narodila na území České republiky a vzhledem k jejímu velmi nízkému věku ji nelze odloučit od rodičů. V souvislosti s probíhajícími řízeními o udělení mezinárodní ochrany rodičům stěžovatelky a v návaznosti na možné udělení mezinárodní ochrany za účelem sloučení rodiny dle ust. § 13 zákona o azylu stěžovatelce požádal její zákonný zástupce o přerušení řízení ve věci stěžovatelky. Zákonný zástupce stěžovatelky se domnívá, že zjišťování skutkové podstaty ze strany správního orgánu bylo vedeno pouze směrem k neudělení mezinárodní ochrany. Správní orgán nashromáždil pouze takové podkladové informace, na jejichž základě shledal, že mezinárodní ochranu nelze udělit. Přitom žádosti o mezinárodní ochranu podávané kazašskými státními příslušníky z důvodu pronásledování kvůli víře se množí stejně jako informace různých médií o pronásledování kazašskými státními orgány v případě vyznávání islámské víry. Zákonnému zástupci není známo, že by správní orgán čerpal i ze zdrojů popisujících

takové skutečnosti a považuje shromáždění podkladových informací správním orgánem za účelové a rozhodnutí vydané na základě takových informací za nezákonné. Stěžovatelka namítá, že krajský soud při svém rozhodování vůbec nezkoumal rozhodnutí žalovaného správního orgánu, pokud tento neudělil stěžovatelce mezinárodní ochranu z humanitárního důvodu dle ust. § 14 zákona o azylu. Závěr správního orgánu o neudělení mezinárodní ochrany z tohoto důvodu pak považuje za neodůvodněný. Vzhledem k výše uvedenému stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadené rozhodnutí krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Po zvážení obsahu kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že ji nelze považovat ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. za přijatelnou, tj. za podstatně přesahující vlastní zájmy stěžovatelky.

K tvrzení stěžovatelky, že při nedostatečném zjišťování skutkové podstaty bylo porušeno ust. § 2 odst. 4 a ust. § 3 správního řádu, považuje Nejvyšší správní soud za nezbytné uvést následující. Jednou ze zvláštních náležitostí kasační stížnosti dle ust. § 106 odst. 1 s. ř. s. je i označení důvodů, pro něž stěžovatel napadá rozhodnutí krajského soudu - tzv. stížních bodů. Stížní bod musí zpravidla zahrnovat jak skutkové, tak právní důvody, pro něž stěžovatel považuje rozhodnutí soudu za nezákonné. Důvody uvedené v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s. jsou však jen obecnými kategoriemi, které musí stěžovatel v kasační stížnosti naplnit konkrétním a jedinečným obsahem, tedy vylíčit, k jakým konkrétním vadám došlo podle jeho názoru v řízení před správním orgánem či před soudem, jakými blíže určenými vadami trpí podle něj rozhodnutí soudu, v čem přesně spatřuje stěžovatel nesprávné posouzení právní otázky soudem apod. (srovnej usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2006, č. j. 1 Azs 9/2006 – 41, www.nssoud.cz, či rozsudek ze dne 23. 10. 2003, č. j. 2 Azs 9/2003 - 40, publikovaný pod č. 113/2004 Sb. NSS). Pouhá parafrázová či slovní citace některého zákonného ustanovení jako stížní bod neobstojí a je pro soud irelevantní. Je jistě možné učinit takový odkaz součástí stížního bodu; musí být ovšem doplněn konkrétním tvrzením vypovídajícím o konkrétní situaci, námitce či postoji stěžovatele, což se v projednávané věci v případě odkazu na shora citovaná ustanovení správního řádu nestalo. Protože stěžovatelka nikterak svá tvrzení blíže nekonkretizovala, Nejvyšší správní soud se těmito jejími tvrzeními nezabýval, neboť se nejedná o stížní body.

V podobné rovině jsou pak koncipovány i ostatní tvrzení stěžovatelky a jejího zákonného zástupce týkající se neudělení mezinárodní ochrany z humanitárního důvodu dle ust. § 14 zákona o azylu. Shora uvedené tvrzení stěžovatelky je proto spíše než stížní námitkou obecným vyjádřením stěžovatelčina nesouhlasu se závěry krajského soudu a správního orgánu. Nesouhlas stěžovatelky s hodnocením soudu a správního orgánu však nemůže sám o sobě znamenat nezákonnost jejich rozhodnutí. V tomto ohledu proto zdejší soud toliko v obecné rovině poukazuje na to, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí krajského soudu je patrné, že se krajský soud řádně vypořádal se všemi námitkami stěžovatelky, ačkoliv tyto byly psány velmi obecně, námitkám stěžovatelky nepřisvědčil a své závěry skutkově a právně odůvodnil, a to dostatečným a srozumitelným způsobem (srovnej například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 58/2003 – 75, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Azs 24/2005 – 44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS).

I přesto však Nejvyšší správní soud považuje za vhodné odkázat na svá rozhodnutí týkající se institutu humanitárního azylu ve smyslu ust. § 14 zákona o azylu. Smysl tohoto institutu spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ust. § 12 a § 13 citovaného zákona, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu (shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, www.nssoud.cz). V judikatuře Nejvyššího správního soudu se pak jako „*případy zvláštního zřetele hodné*“ pravidelně objevují vysoký věk žadatele či jeho nepříznivý zdravotní stav.

Zákonný zástupce stěžovatelky rovněž požádal o přerušení řízení z důvodu současné probíhajícího řízení o žádostech rodičů stěžovatelky. Nejvyššímu správnímu soudu je z jeho úřední činnosti známo, že řízení o kasačních stížnostech rodičů stěžovatelky (věci jsou u Nejvyššího správního soudu vedeny pod sp. zn. 9 Azs 51/2008 a 9 Azs 52/2008) byla ukončena a kasační stížnosti rodičů stěžovatelky byly zamítnuty (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 9. 2008, č. j. 9 Azs 51/2008 - 72, a ze dne 3. 9. 2008, č. j. 9 Azs 52/2008 - 76), proto neshledal důvod pro přerušení tohoto řízení.

K námitce stěžovatelky týkající tendenčního shromažďování podkladových materiálů ze strany správního orgánu, jakož i neodůvodněnosti jeho závěrů ve vztahu k neudělení mezinárodní ochrany dle ust. § 14 zákona o azylu, Nejvyšší správní soud s ohledem na ust. § 109 odst. 4 s. ř. s. nepřihlédl, a to pro jejich novost (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 - 49, publikovaný pod č. 419/2004 Sb. NSS).

Ze shora uvedeného vyplývá, že ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky.

S ohledem na výše uvedené shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost nepřijatelnou, a proto ji podle ust. § 104a s. ř. s. odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., dle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

Stěžovatelce byla pro toto řízení před soudem ustanovena zástupkyní advokátka; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (ust. § 35 odst. 8,

ve spojení s ust. § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokátce částkou 2 x 2100 Kč za dva úkony právní služby – převzetí a příprava věci a písemné podání soudu týkající se věci samé, a 2 x 300 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s ust. § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a d) a § 13 odst. 3 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, celkem 4800 Kč. Ustanovené zástupkyni se tedy přiznává náhrada nákladů řízení ve výši 4800 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u ě n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. září 2008

JUDr. Radan Malík
předseda senátu